

Απόφαση **793 / 2020** (B1, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 793/2020

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

B1' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους δικαστές, Σοφία Καρυστηναίου, προεδρεύουσα αρεοπαγίτη, Μαρία Νικολακέα, Αρετή Παπαδιά, Σοφία Τζουμερκιώτη και Όλγα Σχετάκη-Μπονάτου, αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο κατάστημά του, την 18η Σεπτεμβρίου 2018, με την παρουσία και της γραμματέως Ελένης Τσιουρή, για να δικάσει την υπόθεση, μεταξύ:

Της αναιρεσείουσας: Ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία " OSCAR ABEE ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ, ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΣΟΚΟΛΑΤΟΠΟΙΪΑΣ & ΖΑΧΑΡΩΔΩΝ", όπως εκπροσωπείται νόμιμα, που εδρεύει στον ... και παραστάθηκε δια δηλώσεως (ΚΠολΔ 242 παρ.2) του πληρεξουσίου δικηγόρου Νικόλαου Δούναβη, ο οποίος κατέθεσε προτάσεις.

Του αναιρεσίβλητου: Γ. Π. του Γ., κατοίκου ..., που παραστάθηκε δια δηλώσεως (ΚΠολΔ 242 παρ.2) του πληρεξουσίου δικηγόρου Απόστολου-Κωνσταντίνου Κωνσταντινίδη, ο οποίος κατέθεσε προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 15-12-2011 αγωγή του ήδη αναιρεσίβλητου, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν η 3365/2014 οριστική απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου και, κατόπιν ασκήσεως εφέσεως, η 5053/2017 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας, ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 4-1-2018 αίτησή της.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε με τη σειρά της από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Εισηγήτρια ορίσθηκε η αρεοπαγίτης Όλγα Σχετάκη-Μπονάτου.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Με την από 4.1.2018 και με αριθ. κατάθ. 17/8/5.1.2018 αίτηση αναίρεσης προσβάλλεται η 5053/2017 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών, που εκδόθηκε αντιμωλία των διαδίκων, κατόπιν άσκησης της από 21.1.2015 και με αριθ. 496/748/2015 έφεσης της εναγομένης και ήδη αναιρεσείουσας ανώνυμης εταιρείας κατά της εκδοθείσας κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών 3365/2014 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Με την προσβαλλόμενη απόφαση του το δευτεροβάθμιο δικαστήριο δέχθηκε τυπικά και κατ' ουσία την ανωτέρω έφεση της εναγομένης και ήδη αναιρεσείουσας εταιρείας, εξαφάνισε την εκκαλουμένη και αφού δίκασε την από 15/12/2011 αγωγή του ήδη αναιρεσιβλήτου, δέχθηκε εν μέρει την αγωγή α) αναγνώρισε ότι η από 11/10/2011 καταγγελία της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας του ενάγοντος είναι άκυρη, β) υποχρέωσε την εναγομένη να απασχολεί τον ενάγοντα, με απειλή χρηματικής ποινής, ύψους 100 ευρώ, για κάθε ημέρα παράβασης της υποχρέωσης αυτής, γ) αναγνώρισε ότι η εναγομένη υποχρεούται να καταβάλει στον ενάγοντα για μισθούς υπερημερίας το μηνιαίο μισθό ύψους 1.865 ευρώ, για το διάστημα από 12/10/2011 έως 6/11/2013, νομιμοτόκως από την πρώτη ημέρα κάθε μήνα που ακολουθεί το μήνα στον οποίο ανάγεται ο μισθός αυτός και μέχρι την πλήρη εξόφληση. Η αίτηση αναίρεσης ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρ. 552, 553, 556, 558, 564 παρ.3, 566 παρ.1 και 144 του ΚΠολΔ). Είναι συνεπώς παραδεκτή (άρθ. 577 παρ.1 ΚΠολΔ) και πρέπει να ερευνηθεί ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων αυτής (άρθ. 577 παρ.3 ΚΠολΔ). 2. Κατά το άρθρο 5§3 του ν. 3198/1955, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 2 § 4 του ν. 2556/1997, η καταγγελία της εργασιακής σχέσης από τον εργοδότη θεωρείται έγκυρη εφόσον έχει γίνει εγγράφως, έχει καταβληθεί η οφειλόμενη αποζημίωση και έχει καταχωρηθεί η απασχόληση του απολυόμενου στο τηρούμενο για το ΙΚΑ μισθολόγιο ή έχει ασφαλισθεί ο απολυόμενος. Από την διάταξη αυτή προκύπτει, ότι η καταγγελία της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου είναι τυπική δικαιοπραξία, αφού αυτή με την ποινή της ακυρότητας πρέπει να γίνει εγγράφως, δηλαδή η δήλωση βούλησης του εργοδότη για την καταγγελία της εργασιακής σύμβασης πρέπει να περιβληθεί τον τύπο του ιδιωτικού εγγράφου και το τελευταίο αυτό να εγχειρισθεί, καθ' οιονδήποτε τρόπο, στον απολυόμενο, ώστε να μπορεί να λάβει γνώση του

περιεχομένου του, καθώς και ότι η καταγγελία, εκτός από τις περιοριστικά αναφερόμενες στο νόμο περιπτώσεις (υποβολή μήνυσης για αξιόποινη πράξη, ανωτέρα βία), ανεξάρτητα από το λόγο που την προκάλεσε, πρέπει να συνοδεύεται με την καταβολή της νόμιμης αποζημίωσης στον απολυόμενο. Επομένως, ο εργοδότης οφείλει την αποζημίωση αυτή και όταν κατήγγειλε την σύμβαση εργασίας για κάθε άλλη, εκτός των ανωτέρω περιπτώσεων, υπαίτια μη εκπλήρωση ή πλημμελή εκπλήρωση των από τη σύμβαση εργασίας υποχρεώσεων του μισθωτού. Όταν όμως ο μισθωτός δεν εκπληρώνει τις συμβατικές του υποχρεώσεις ή εκπληρώνει αυτές κακόβουλα και συγκεκριμένα με αποκλειστικό σκοπό να εξαναγκάσει τον εργοδότη να τον απολύσει για να εισπράξει την αποζημίωση του ν. 2112/1920, στην οποία και μόνο αποβλέπει, τότε η ενάσκηση της αξίωσης για αποζημίωση λόγω απόλυσης ή η προβολή της ακυρότητας της καταγγελίας λόγω μη τήρησης των ανωτέρω διατυπώσεων του νόμου και η εντεύθεν αναγνώριση της υπερημερίας του εργοδότη περί την αποδοχή των υπηρεσιών προς αυτόν του ενάγοντος μισθωτού υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλονται από την καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και τον κοινωνικό και οικονομικό σκοπό του δικαιώματος και συνεπώς μπορούν να αποκρουσθούν με την προβολή από τον εργοδότη της ένστασης από το άρθ. 281 ΑΚ για καταχρηστική άσκηση των ως άνω δικαιωμάτων του μισθωτού. (ΑΠ 222/2019, ΑΠ 2241/2013).

3. Στην προκειμένη περίπτωση από τα προσκομιζόμενα διαδικαστικά έγγραφα προκύπτουν τα ακόλουθα: ο ενάγων και ήδη αναιρεσίβλητος με την αγωγή του εκθέτει ότι προσλήφθηκε από την εναγομένη και ήδη αναιρεσειούσα την 2-9-1991 και εργάσθηκε σε αυτήν με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου ως εργάτης μέχρι την 31-1-2009 και ως νυχτοφύλακας από 1-2-2009, με τον καταβαλλόμενο μισθό, όπως ειδικότερα αναφέρει. Ότι εργάσθηκε στην εναγομένη μέχρι την 11-10-2011, όταν αυτή κατήγγειλε άκυρα την ένδικη σύμβαση εργασίας του, χωρίς να του καταβάλει την νόμιμη και αναλογούσα αποζημίωση απολύσεώς του, επικαλούμενη αντισυμβατική εκ μέρους του συμπεριφορά. Ζητούσε δε εκτός των άλλων αιτημάτων που δεν αποτελούν αντικείμενο της παρούσας αναιρετικής δίκης, να αναγνωρισθεί η ακυρότητα της καταγγελίας της ένδικης συμβάσεως εργασίας του, να υποχρεωθεί η εναγομένη να αποδέχεται τις υπηρεσίες του στο μέλλον με απειλή χρηματικής ποινής

για κάθε ημέρα παράβασης της υποχρέωσης αυτής, και μετά από περιορισμό του καταψηφιστικού αιτήματος της αγωγής σε αναγνωριστικό να αναγνωρισθεί ότι υποχρεούται η εναγομένη να του καταβάλει το ποσό των 1.865 ευρώ μηνιαίως ως μισθούς υπερημερίας από 12-10-2011 έως 6-11-2013, επικουρικώς σε περίπτωση που κριθεί ότι εγκύρως καταγγέλθηκε η σύμβαση εργασίας το ποσό των 34.813 ευρώ άλλως των 10.444 ευρώ ως αποζημίωση απόλυσης. Την πιο πάνω αγωγή αρνήθηκε η αναιρεσείουσα και πρότεινε επιπλέον με καταχώριση στα πρακτικά ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου και με τις προτάσεις για την απόκρουση του κονδυλίου αυτού της αγωγής της αναιρεσίβλητης για αποδοχές υπερημερίας την ένσταση καταχρηστικής ασκήσεως του σχετικού δικαιώματος του τελευταίου, συνιστάμενη στο ότι ο ανωτέρω διάδικος επέδειξε αντισυμβατική συμπεριφορά και επιπλέον δεν εκπλήρωνε τις συμβατικές του υποχρεώσεις, μετά την προηγηθείσα της ένδικης καταγγελίας από 11-4-2011 τακτική καταγγελία με προμήνυση έξι (6) μηνών της εναγομένης προς αυτόν που του επιδόθηκε την 15-4-2011 και επέλευση των αποτελεσμάτων της την 15-10-2011, κακόβουλα με αποκλειστικό σκοπό να εξαναγκάσει την αναιρεσείουσα να απολύσει αυτόν, για να εισπράξει τη νόμιμη αποζημίωση της απολύσεως και όχι τη μειωμένη αποζημίωση της από 15-4-2011 καταγγελίας με προμήνυση. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο απέρριψε σιγή την προαναφερθείσα ένσταση εκ του άρθρου 281 ΑΚ της εναγομένης- αναιρεσείουσας και επιδίκασε, εκτός των άλλων, στον ενάγοντα μισθούς υπερημερίας από 1.865 ευρώ μηνιαίως για το χρονικό διάστημα από 12-10-2001 έως 6-11-2013 . Κατά της αποφάσεως αυτής άσκησε έφεση η εναγομένη- αναιρεσείουσα και με τον τέταρτο λόγο έφεσής της προσέβαλε την πρωτόδικη απόφαση κατά το κεφάλαιό της που απέρριψε την εκ του άρθρου 281 ΑΚ ένστασή της. 4. Από την παραδεκτή επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι το Εφετείο δέχθηκε ,κατά την αναιρετικά ανέλεγκτη κρίση του, τα παρακάτω πραγματικά περιστατικά που έχουν σχέση με τους ερευνώμενους αναιρετικούς λόγους: Δυνάμει της από 2/9/1991 συμβάσεως εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου ο ενάγων (εφεσίβλητος) προσλήφθηκε από την εναγόμενη (εκκαλούσα) ανώνυμη εταιρία, προκειμένου να παράσχει την εργασία του, ως εργάτης, στο ευρισκόμενο στον ... εργοστάσιο παραγωγής σοκολάτας και ζαχαρωδών της εναγομένης, επί πέντε ημέρες

εβδομαδιαίως και δη από Δευτέρα έως Παρασκευή, επί οκτώ ώρες ημερησίως και έναντι του μηνιαίου μισθού που είχε συμφωνηθεί. Ακολούθως, όπως προκύπτει και από την προσκομιζόμενη με επίκληση από την εναγομένη από 29/1/2010 γνωστοποίηση όρων ατομικής σύμβασης εργασίας, η ανωτέρω σύμβαση εργασίας τροποποιήθηκε ως προς την ειδικότητα του ενάγοντος, ο οποίος από την 1/11/2009 και όχι από την 1/2/2009 ανέλαβε καθήκοντα νυχτοφύλακα, ο οποίος είναι έγγαμος και πατέρας τεσσάρων τέκνων, διέθετε δε προϋπηρεσία στην ίδια εργοδότη 18 - 21 έτη, με ωράριο εργασίας από 22:00 έως 6:00 και έναντι συμφωνηθέντος μισθού, ύψους 1.865 ευρώ μηνιαίως... Ο ενάγων, κατά τη διάρκεια της εργασίας του, δηλαδή κατά την νύκτα, δέσμευε μόνο την προσωπική του ελευθερία, με την υποχρέωσή του να παραμένει άυπνος σε ορισμένο τόπο και χρόνο, χωρίς να έχει σε εγρήγορση τις σωματικές και πνευματικές δυνάμεις του, τις οποίες θα κινητοποιούσε μόνο εάν υπήρχε περιστατικό ανάγκης. Δηλαδή κατά τις διανυκτερεύσεις του στον τόπο των εγκαταστάσεων της εναγομένης ο ενάγων ετίθετο μόνο σε "απλή ετοιμότητα κλήσης" και όχι σε "γνήσια ετοιμότητα εργασίας".... Ο ενάγων δεν συμμορφώθηκε ως προς τη συμβατική υποχρέωσή του να παραμένει άυπνος κατά τη διάρκεια της νυχτερινής φύλαξής του. Συγκεκριμένα εκπρόσωποι της εναγόμενης εταιρίας διαπίστωσαν την παραβίαση αυτής της συμβατικής υποχρέωσής του σε τουλάχιστον τρεις περιπτώσεις, που χρειάστηκε να επισκεφθούν το χώρο των εγκαταστάσεων της επιχείρησης σε νυχτερινές ώρες. Η πρώτη από τις φορές αυτές ήταν κατά το μήνα Οκτώβριο του 2010, όταν ο Α. Α. (μέλος του Δ.Σ. της εταιρίας) είχε χρειαστεί να επισκεφθεί τις εγκαταστάσεις της εταιρίας μετά τις 12.00 το βράδυ, οπότε διαπίστωσε ότι ο ενάγων κοιμόταν στο πιο πάνω φυλάκιο. Η δεύτερη από τις φορές αυτές ήταν στις 8/4/2011, όταν ο πιο πάνω Α. Α., μαζί με τον Π. Π. και τον Μ. Φ., είχαν επιστρέψει, μετά από επαγγελματική εκτός έδρας συνάντησή τους, στην έδρα της εναγόμενης εταιρίας, για να πάρουν τα αυτοκίνητά τους, τα οποία είχαν αφήσει εκεί, όταν έφθασαν στις 3 το πρωί, διαπίστωσαν όλοι (και οι τρεις) ότι ο ενάγων αντί να είναι ξύπνιος για να μπορεί να έχει την επίβλεψη του χώρου των εγκαταστάσεων, εντούτοις κοιμόταν ξαπλωμένος στον καναπέ του πιο πάνω φυλακίου, χωρίς να έχει καμία αντίληψη για το τι συμβαίνει τη συγκεκριμένη ώρα στο χώρο των εγκαταστάσεων και χωρίς να τους έχει καθόλου αντιληφθεί. Επειδή η αντισυμβατική συμπεριφορά του ήταν εξακολουθητική, δηλαδή

διαπιστώθηκε τότε για δεύτερη φορά, αποφασίστηκε από την εναγομένη να του γίνει επίπληξη και προειδοποίηση ότι, εάν επαναλάβει αυτή την αντισυμβατική συμπεριφορά του, η εταιρία θα εξαναγκασθεί να τον απολύσει. Λόγω του ότι η προαναφερόμενη συμπεριφορά του αποτελούσε παραβίαση των εργασιακών υποχρεώσεών του, στις 15/4/2011 η εναγομένη επέδωσε προς τον ενάγοντα το με ημερομηνία 11/4/2011 έγγραφο, με το οποίο γνωστοποιούσε σε αυτόν ότι η μεταξύ τους σύμβαση θα λυθεί μετά την πάροδο έξι (6) μηνών και να μην εξακολουθήσει την ίδια αντισυμβατική συμπεριφορά. Ο ενάγων συνέχισε να εργάζεται στην εταιρία, αλλά δεν συνετίστηκε. Εξακολούθησε να έχει την ίδια αντισυμβατική συμπεριφορά. Αυτό διαπιστώθηκε και το πρωί της 24/9/2011 και γύρω στις 02.30 το πρωί, όταν ο Α. Α., ο Π. Π. (προμηθευτής της εταιρίας), ο Μ. Φ. (υπάλληλος της εταιρίας) και ο Ι. Κ. (Διευθυντής Πωλήσεων της εταιρίας), επιστρέφοντας από επαγγελματικό ταξίδι τους στη ... και φθάνοντας στις εγκαταστάσεις της εταιρίας για να πάρουν από εκεί το αυτοκίνητό τους, διαπίστωσαν ότι και πάλι ο ενάγων κοιμόταν και δεν τους είχε αντιληφθεί. Η συμπεριφορά αυτή του ενάγοντα έγινε κατά τη διαδρομή της πιο πάνω προθεσμίας απόλυσής του και το παρόν Δικαστήριο δεν πείσθηκε ότι ο ενάγων είχε αποπειραθεί να δημιουργήσει αποδεικτικά στοιχεία για αβάσιμες σε βάρος της εναγομένης διεκδικήσεις και για τον εξαναγκασμό της τελευταίας σε απόλυσή του με καταβολή πλήρους αποζημίωσης. Κατά συνέπεια και συνακόλουθα είναι απορριπτέα ως ουσία αβάσιμη η προβληθείσα από την εναγομένη ένσταση περί καταχρηστικής ασκήσεως του δικαιώματος του ενάγοντα (άρθρο 281 ΑΚ), ότι δηλαδή ο ίδιος επιδίωκε με τη συμπεριφορά του την καταβολή σε αυτόν της αποζημιώσεως απόλυσής του που ο ίδιος, κατά τους ισχυρισμούς της ανωτέρω διαδίκου εναγομένης, κακοβούλως προκάλεσε. Η προαναφερόμενη τρίτη κατά σειρά διαπίστωση (στις 24/9/2011) από τους προϊσταμένους του της αντισυμβατικής συμπεριφοράς του ενάγοντα εξανάγκασε την εναγομένη εταιρία να προβεί στην απόλυσή του, καταγγέλλοντας τη σύμβασή του στις 11/10/2011, χωρίς την καταβολή αποζημίωσης, όπως αυτό αποδεικνύεται από το προσκομιζόμενο έγγραφο καταγγελίας της σύμβασης εργασίας του, καθώς και από τη με ημερομηνία 7/10/2011 εξώδικη δήλωση διαμαρτυρία της..... Επομένως, η επίδικη καταγγελία είναι εκ του λόγου ότι δεν καταβλήθηκε η νόμιμη αποζημίωση τούτου άκυρη ανεξαρτήτως της αντισυμβατικής συμπεριφοράς του ενάγοντα ως

προαναφέρεται και σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας, με συνέπεια την περιέλευση της εναγομένης σε κατάσταση υπερημερίας του εργοδότη, η οποία οφείλει τόσο να αποδέχεται την εργασία του ενάγοντας, όσο και να του καταβάλει, ως αποδοχές υπερημερίας, το μηνιαίο μισθό του, ύψους, όπως προεκτέθηκε, 1.865 ευρώ, από τις 12/10/2011 και έως τις 6/11/2013 (ημεροχρονολογία συζήτησης της αγωγής. 5. Κρίνοντας έτσι το Εφετείο ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε, σε σχέση με την προβληθείσα ως άνω από την εναγομένη ένσταση, την ουσιαστικού δικαίου διάταξη του άρθ. 281 ΑΚ, διέλαβε δε συναφώς επαρκείς, σαφείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες και επομένως πρέπει ν' απορριφθούν ως αβάσιμοι οι περί του αντιθέτου, πρώτος και τέταρτος λόγοι αναίρεσης από τους αριθ. 1 και 19 αντίστοιχα του άρθ. 559 ΚΠολΔ (οι οποίοι ειδικά ως προς την αποζημίωση απόλυσης ερείδονται και σε εσφαλμένη προϋπόθεση, καθόσον το Εφετείο, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, κατά μερική παραδοχή της κύριας βάσης της αγωγής επεδίκασε στον αναιρεσίβλητο ενάγοντα μισθούς υπερημερίας και όχι αποζημίωση απόλυσης). Ειδικότερα, δεν υπάρχει αντίφαση μεταξύ των παραδοχών της αναιρεσιβαλλομένης αφενός ότι υπήρξε εξακολουθητική εξωσυμβατική συμπεριφορά του ενάγοντος, γιαυτό και του επέδωσε το από 15-4-2011 έγγραφο με το οποίο γνωστοποιούσε σε αυτόν ότι η μεταξύ τους σύμβαση θα λυθεί μετά την πάροδο έξι (6) μηνών και να μην εξακολουθήσει την ίδια αντισυμβατική συμπεριφορά, την οποία δέχεται η προσβαλλόμενη ότι εξακολούθησε μέχρι 24-9-2011, οπότε αυτή κατήγγειλε εκ νέου την σύμβαση εργασίας του την 11/10/2011, χωρίς την καταβολή αποζημίωσης και αφετέρου ότι η εξακολουθητική αυτή αντισυμβατική συμπεριφορά του ενάγοντα (τρίτη κατά σειρά παραβίαση της συμβατικής του υποχρέωσης την 24/9/2011) έγινε κατά τη διαδρομή της πιο πάνω προθεσμίας απόλυσής του, δεδομένου ότι από μόνη της η συμπεριφορά του ενάγοντα, ως αντισυμβατική, μπορούσε να δικαιολογήσει καταγγελία της σύμβασής του, σύμφωνα με όσα αναφέρονται στον αριθμό 2 της απόφασης αυτής, με ταυτόχρονη καταβολή αποζημίωσης. Επομένως δικαιολογημένα η προσβαλλόμενη απόφαση και με πλήρη αιτιολογία δεν πείσθηκε ότι ο ενάγων είχε αποπειραθεί να δημιουργήσει αποδεικτικά στοιχεία για αβάσιμες σε βάρος της εναγομένης διεκδικήσεις και για τον εξαναγκασμό της τελευταίας σε απόλυσή του με καταβολή πλήρους αποζημίωσης και απέρριψε ως

αβάσιμη κατ' ουσία την εκ του άρθρου 281 ΑΚ ένσταση της εναγομένης. Τούτο γιατί κατά την απόρριψη ως αβάσιμης κατ' ουσία της εκ του άρθρου 281 ΑΚ ένστασης της εναγομένης σαφώς αναφέρεται στις ως άνω παραδοχές της προσβαλλόμενης ότι ο ενάγων δεν προκάλεσε κακόβουλα με την τρίτη αντισυμβατική συμπεριφορά του την ένδικη απόλυσή του με σκοπό την καταβολή σε αυτόν πλήρους αποζημίωσης ενώ δεν περιέχεται στην προσβαλλόμενη και περαιτέρω παραδοχή ότι η προαναφερόμενη τρίτη αντισυμβατική συμπεριφορά του ενάγοντος στις 24-9-2011 έγινε κακόβουλα με αποκλειστικό σκοπό να εξαναγκάσει την εναγομένη εργοδότηριά του να τον απολύσει για να λάβει με τη νέα ένδικη καταγγελία πλήρη αποζημίωση αντί της μειωμένης με την προηγούμενη από 15-4-2011 με προμήνυση έξι (6) μηνών καταγγελία. Επίσης η αιτίαση ότι προκύπτει αντίφαση σε σχέση με την απόρριψη της προαναφερόμενης εκ του άρθρου 281 ΑΚ ένστασης της εναγομένης και από την παραδοχή της προσβαλλόμενης ότι ο ενάγων με μεθοδευμένη ενέργειά του και έχοντας τα κλειδιά της επιχείρησης είχε καλέσει την Επιθεώρηση Εργασίας στις 25/6/2011 για να δημιουργήσει αποδεικτικό στοιχείο απασχόλησής του και κατά τα Σάββατα, είναι απορριπτέα ως αλυσιτελής, διότι η εν λόγω παραδοχή αναφέρεται σε θεμελίωση αξιώσεων του ενάγοντος για εργασία του κατά τα Σάββατα, που δεν είναι αντικείμενο της παρούσας αναιρετικής δίκης. 6. Περαιτέρω με τους δεύτερο και τρίτο λόγους αναίρεσης από τους αριθμούς 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠΟΛΔ η αναιρεσείουσα προβάλλει την αιτίαση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εσφαλμένα ερμήνευσε και εφήρμοσε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 656 και 341 παρ.2 ΑΚ. Ειδικότερα προβάλλεται η αιτίαση ότι η προσβαλλόμενη αν και δέχθηκε ότι η αναιρεσείουσα κατήγγειλε την ένδικη σύμβαση εργασίας στις 15-4-2011 με χρόνο προειδοποίησης (προμήνυσης) μικρότερο του νομίμου των έξι (6) μηνών (δηλαδή πριν από τις 15-10-2011), οπότε δεν οφείλονται οι επιδικασθείσες στον αναιρεσίβλητο αποδοχές υπερημερίας και συνακόλουθα η εταιρεία της δεν είναι νόμω υπόχρεη να αποδέχεται τις υπηρεσίες του καθώς και ότι έλαβε χώρα απόλυση με "τακτική" καταγγελία κατόπιν προειδοποίησης οπότε επιδόθηκε στον αναιρεσίβλητο το με ημερομηνία 11-4-2001 έγγραφό της, στο οποίο περιεχόταν αυτή η προειδοποίησή του για λύση της μεταξύ τους σύμβασης μετά από έξι μήνες, δηλαδή ότι η σύμβαση εργασίας θα λυνόταν στις 15-10-2011, επιδίκασε στον αναιρεσίβλητο μισθούς

υπερημερίας από 11-10-2011 μέχρι 6-11-2013, ενώ θα έπρεπε να κρίνει μόνο ως προς τις τακτικές αποδοχές του μέχρι 15-10-2011, που δέχθηκε ότι η λήξη της μεταξύ τους σύμβασης είχε προσδιορισθεί, με την από 11-4-2011 (προγενέστερη της ένδικης) τακτική καταγγελία της να λάβει χώρα. Οι λόγοι αυτοί αναίρεσης είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι, διότι στηρίζονται σε εσφαλμένη προϋπόθεση και συγκεκριμένα ότι η προσβαλλόμενη δέχθηκε ότι η σύμβαση εργασίας λύθηκε με την πρώτη από 15-4-2011 με προμήνυση καταγγελία στις 15-10-2011, παραδοχή που ωστόσο δεν περιλαμβάνεται στην προσβαλλόμενη, στην οποία διηγηματικά αναφέρεται η από 15-4-2011 με προμήνυση καταγγελία, τα αποτελέσματα της οποίας κατά το χρόνο άσκησης της ένδικης από 11-10-2011 έκτακτης καταγγελίας δεν είχαν επέλθει, ούτε είχε προβληθεί ισχυρισμός περί λύσης της σύμβασης με την από 15-4-2011 με προμήνυση καταγγελία, ώστε το παρόν δικαστήριο να ερευνήσει την ορθή ή μη ερμηνεία και εφαρμογή των ουσιαστικού δικαίου διατάξεων των άρθρων 656 και 341 παρ.2 ΑΚ σε σχέση με αυτή από 15-4-2011 με προμήνυση καταγγελία). 7. Επομένως, εφόσον δεν υπάρχει προς έρευνα άλλος λόγος αναίρεσης, πρέπει ν' απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση και να καταδικασθεί η αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσίβλητου (άρθ. 176, 183, 191 παρ.2 ΚΠολΔ), που κατέθεσε προτάσεις, κατά τα ειδικότερα στο διατακτικό οριζόμενα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 4-1-18 αίτηση της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "OSCAR ABEE ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΣΟΚΟΛΑΤΟΠΟΙΪΑΣ ΚΑΙ ΖΑΧΑΡΩΔΩΝ " για αναίρεση της 5053/2017 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

Καταδικάζει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσιβλήτου, τα οποία ορίζει σε χίλια οκτακόσια (1800) ευρώ. ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 21 Μαΐου 2019.

Η ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 8 Ιουλίου 2020.

Η ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ Σελίδα 2 της 793/2020 πολιτικής απόφασης
του Αρείου Πάγου Ε.Τ.

www.sale.gr